

TUẦN 1:

Bài hát: Về quê cũ

Qua bao đèo núi cao, vượt đường xa tìm lại dòng sông vắng
Em tìm về chôn xưa thời thơ ấu ngọt ngào hương cây trái
Nghe trong ngàn lá hoa lời mẹ ru với tiếng ru ngày nào
À ơi, tiếng hát trên dòng sông.
Bâng khuâng nhìn cánh chim chào nắng ấm từ cành tre xao xác
Em tìm về dấu xưa thời hoa gấm bà kể chuyện đêm mưa
Em mơ màng tắm sông chuyện ngày xưa có phép tiên nhuộm màu
Và mơ những ước mơ thần tiên
Em nghe bao thời gian dường như đứng im gọi mời giấc hồn nhiên.
Em nghe như dòng sông ngọt ngào hát ca hiền hoà giữa trời mây
Trong đêm sáng trăng em nghe mơ ước bay về cùng gió
Em mong ngày nắng lên gọi đàn chim vào vườn cây xanh mát
Em tìm về ấu thơ vườn cây trái ngọt ngào hương bay cao
Nghe quanh đời ngát thơm mùi quê hương với tiếng ru dịu dàng
À ơi, đón bước em vào mơ....

Bài thơ: Ao làng

Những chú chấu chuộc
Ngồi trên lá sen
Những cô ếch xanh
Ngồi trên lá súng
Cả dàn nhạc trống
Khua gõ tung bưng

Săn sắt điều hành

Khoe cờ ngũ sắc

Cá rô, cá diếc

Khiêu vũ lao xao

Tít tặn trời cao

Tăng sao ngó xuống

Ngó xuống chầu chuột

Trên tàu lá sen.

Tuần 2

Truyện: sự tích Hồ Gươm

Ngày xưa, giặc Minh sang xâm lược nước ta. Chúng đốt nhà, cướp của, giết người khiến nhân dân ta vô cùng khổ cực.

Thừa ấy, ở nước ta có ông Lê Lợi, thấy giặc Minh sang cướp nước ta, lại giết hại cả nhân dân ta thì vô cùng

căm giận, bèn đứng lên chiêu mộ binh sĩ để đánh đuổi chúng.

Năm ấy, sau một trận đánh lớn, Lê Lợi đem quân về trú tại một làng nhỏ ở ven sông. Nhân lúc rỗi rãi, mấy

người lính của Lê Lợi rủ nhau đi đánh cá ở một khúc sông sâu. Vừa thả một lúc, họ thấy mặt nước xao động. Đoán

là có cá to mắc lưới, họ liền kéo lưới lên thì thấy trong lưới có một thanh gươm chuôi nạm ngọc rất đẹp. Một người

lính lên tiếng:

-Không biết thanh gươm quý này là của ai nhỉ ?

Người lính vừa dứt lời thì có tiếng nói ở dưới sông vọng lên:

-Thanh gươm đó là của ta.Ta cho Lê Lợi mượn để giết giặc Minh. Các người hãy mang thanh gươm đó về

dâng cho Lê Lợi.

Nghe thấy tiếng nói lạ, mấy người lính sợ hãi nhìn nhau. Người lính lớn tuổi nhất hỏi:

-Nhưng người là ai ? Xin cho chúng tôi biết để chúng tôi còn về thưa lại với chủ tướng Lê Lợi.

Giọng nói lúc nãy lại từ mặt sông vọng lên, lần này rành rọt hơn:

-Ta là Long Quân. Lưỡi gươm ấy là gươm thần, ta cho Lê Lợi mượn để giết giặc Minh. Các người hãy mang

thanh gươm đó về dâng cho Lê Lợi.

Từ khi có thanh gươm thần, nghĩa quân Lê Lợi càng đánh càng mạnh, giặc Minh thua chạy tơi bời. Nhiều

trận, quân giặc chết như rạ. Về sau, giặc Minh sợ quá, cả tướng lẫn quân phải kéo nhau ra xin đầu hàng. Nghĩa

quân Lê Lợi đại thắng, Lê Lợi lên ngôi vua, nhân dân ta được sống thanh bình, yên vui.

Một năm sau, nhân ngày trời trong gió mát. Lê Lợi cùng các quan đi thuyền dạo chơi trên hồ Tả Vọng. Khi

thuyền nhà vua vừa đến giữa hồ thì bỗng có một con rùa vàng rất to từ dưới nước nhô lên, hướng về phía thuyền

nhà vua. Rùa vàng gật đầu ba cái chào vua Lê Lợi rồi nói:

-Xin nhà vua trả gươm cho Long quân.

Thoạt nghe Rùa vàng đòi gươm, Lê Lợi rất ngạc nhiên, nhưng sau nhớ lại thanh gươm mấy người lính đã

dâng cho mình dạo nọ, Lê Lợi mới hiểu ra. Ông liền rút thanh gươm đeo bên mình ra khỏi vỏ. Thì lạ thay thanh

gươm rời khỏi tay nhà vua, bay vút về phía Rùa vàng. Nhanh như cắt Rùa vàng há miệng đón lấy thanh gươm, gật

đầu chào vua Lê Lợi rồi lặn xuống nước.

Từ đó, để tỏ lòng ghi nhớ công ơn của Long Quân đã cho mình mượn gươm thần giết giặc, Lê Lợi bèn đổi

tên hồ Tả Vọng thành hồ Hoàn Kiếm.

Hoàn Kiếm nghĩa là trả lại gươm. Hồ này còn được gọi là Hồ Gươm.

Tuần 3

Bài hát: Yêu Hà Nội

Yêu Hà Nội, cháu yêu Hà Nội
Yêu mẹ cha, yêu mái nhà thân thiết
Bạn bè vui, cô giáo hiền
Nơi đây có bao nhiêu người cháu yêu
Yêu Bờ Hồ có tháp Rùa xinh
Sông Hồng reo cho bốn mùa tươi thắm
Vào trong lăng thăm Bác Hồ
Nơi đây có bao nhiêu người mến yêu

Truyện : Chuyện Ông Gióng

Vào đời vua Hùng thứ sáu, giặc Ân sang xâm lược nước ta. Chúng vô cùng tàn bạo, đi đến đâu là đốt phá, chém

giết đến đây. Vua Hùng sai sứ giả đi khắp mọi nơi tìm người tài giỏi ra đánh giặc cứu nước.

Thửa ấy, ở làng Phù Đổng, có bà mẹ sinh được một bé trai kháu khỉnh. Bà đặt tên con là Gióng. Nhưng lạ

thay, Gióng đã lên ba tuổi mà chẳng biết nói, biết cười, đặt đâu nằm đấy.

Một hôm, sứ giả về làng bắc loa kêu gọi, Gióng bỗng ngồi bật dậy và nói với mẹ:

-Mẹ ơi ! Mẹ ra mời sứ giả vào đây cho con !

Mẹ Gióng thấy con ngồi dậy được, nói được thì ngạc nhiên quá, cứ đứng sững sờ nhìn con. Mãi sau, bà mới

chạy ra mời sứ giả vào. Khi sứ giả vào, Gióng nói:

-Sứ giả hãy mau về tâu với nhà vua đúc cho ta một con ngựa sắt, một chiếc gậy sắt, một áo giáp sắt và một

cái nón sắt để ta đi đánh giặc !

Sứ giả đi rồi, Gióng bảo mẹ thổi cơm cho ăn. Mẹ Gióng thổi cơm, rồi cả làng thổi cơm, bao nhiêu cơm Gióng

ăn cũng hết. Gióng ăn xong, vươn vai đứng dậy và trở thành một tráng sĩ cao lớn và khỏe mạnh.

Khi ấy các lò rèn trong nước ngày đêm đúc ngựa, rèn gậy, nón và áo giáp cho Gióng. Chẳng bao lâu, mọi thứ

đã được đúc xong. Hàng ngàn quân lính hò nhau khiêng những thứ đó đến nhà Gióng.

Gióng mặc áo sắt, đội nón sắt, cầm gậy sắt và nhảy phốc lên lưng ngựa. Ngựa sắt hí vang, phun ra lửa. Gióng

từ biệt mẹ và bà con dân làng rồi phóng ngựa như bay ra trận. Hàng ngàn trai tráng rầm rập theo Gióng đi đánh

giặc Ân

Gióng thúc ngựa phi thẳng vào đám giặc. Gậy sắt vung lên như ánh chớp đánh xuống đầu giặc, ngựa sắt phun

lửa thiêu lũ giặc thành tro. Chẳng may, trong lúc đánh giặc, gậy sắt bị gãy, Gióng bèn nhổ những bụi tre dọc hai

bên đường làm vũ khí đánh giặc. Giặc Ân hoảng sợ, thua chạy tan tác.

Đánh tan giặc Ân đoàn quân thắng trận trở về. Gióng cưỡi ngựa qua làng Phù Đổng, dừng chân ở núi Sóc

Sơn, quay lại nhìn bốn phía quê hương, vái tạ mẹ già, rồi cả người lẫn ngựa từ từ bay lên trời.

Đời sau, để nhớ ơn Ông Gióng đánh giặc giữ nước, nhân dân ta đã lập đền thờ ông Gióng

Tuần 4

Thơ: Bác Hồ của em

Khi em ra đời

Đã không còn Bác

Chỉ còn tiếng hát

Chỉ còn lời ca

Chỉ còn câu chuyện

Chỉ còn bài thơ

Mà em vẫn thấy

Bác sao rất gần

Năm điều Bác dạy

Mãi còn vang ngân

Truyện : Quả táo của Bác Hồ

Năm 1946, Bác Hồ sang thăm nước Pháp. Nhân dân và thiếu nhi Pháp rất vui mừng phấn khởi. Họ tụ tập, vỗ tay

và hoan hô Bác tại các nơi Bác đi qua hay đến thăm. Có một câu chuyện mà cho đến ngày nay nhân dân và thiếu

nhi Pháp vẫn còn nhắc nhở với tất cả tấm lòng triu mến, cảm phục. Đó là câu chuyện quả táo.

Hôm ấy, tòa thị chính Pari mở tiệc lớn đón mừng Bác. Tiệc tan, mọi người ra phòng lớn uống nước, nói

chuyện. Bác vui vẻ đứng dậy và cầm một quả táo đem theo. Nhiều người ngạc nhiên, nhiều con mắt tò mò chú ý.

Tại sao vị khách quý như Bác lúc ăn tiệc xong lại còn lấy quả táo đem theo. Nhiều người chú ý xem Bác sẽ làm

gì...

Bác ra đến ngoài cửa thì có một đám thiếu nhi ríu rít chạy tới chào. Bác tươi cười bẻ một